

בעייתיו הכלכליות והחברתיות, והוא עסוק מכדי לפתור במלחמה נגד ישראל. במשך 15-10 השנים הבאות, על כל פנים, אין סכנה של מלחמה כזאת.

דעה דומה הביע גם שמעון פרס, ואילו דויד בן-גוריון היה אף הוא סבור כי אין נשקפת סכנת-מלחמה קרובה לישראל. הוא רק הביע את דאגתו, ממה שנראה לו כצימצום הפער הנוכחי בין ישראל ומצרים, בכל הנוגע לרמתם האיכותית של המצרים.

מאחר שהדברים נאמרו שלא לשם פיר-סום, ראו כל האזונים הללו את עצמם חופשיים לצאת מן הפגישה ולהכריז את

של אלפיים ל"י. ידיעות אחרונות הקפיץ את המחיר ל-4000 ל"י, ואלפים נוספים ריחפו עוד באח"ר.

למחרת נמשך מחול-השדים, כששליחי שני הצהרונים אינם משים מביתו של משה ואג"ר, שם התאכסנה משפחת שוחמכר. לאנחות המשפחה שניחו לה בשקט, הועלתה ההצעה ששני המתחרים יחלו ממאמציהם. לפי הצעת ח"כ מנחם כהן התקשרו בעל ידיעות אחרונות נוח מוזס ועורך מעריב אריה דיסנצ'יק, קבעו פגישה למחרת היום ב"בית אגודת העתונאים בתל-אביב.

הסכם בין מתחרים. באי בית סוקר' גוב הופתעו לראות את שני המתחרים יושבים יחד, כשמוכירה מנסחת הסכם. היה לכך תקדים. כאשר הוצעו זכרונות אגוטי אידן לפירסום, לפני כשנתיים, קצפו עליהם שני הצהרונים. ההתחרות העיוורת, ומלחמת הפרסטיגיה, הקפיצה את המחיר ל-10 אלפי ל"י — מחיר שלא היתה לו שום הצדקה מבחינה עסקית. או נדברו השניים לכל לחזור על התחרות מטורפת זו.

ההסכם שנוסח בבית סוקר'וב, בפרשת שוחמכר, קבע כי שני הצהרונים מתייבים לא להשיג או לפרסם את סיפורו המלא של יוסלה, כפי שהילד עצמו יספרו, לפני היות יוסלה בר-מיצחה. השניים אף כללו בהסכם זה את מעריב לנוער ואת לאשה, שבוענו של מוזס. אם יפר אחד הצדדים את ההסכם, ישלם קנס גבוה.

כך יכלה משפחת שוחמכר לנשום סוף-סוף לרחחה. עד אשר עלה הרעיון, שאם יפורסם הסיפור תחילה בעתון זה, אי-אפשר יהיה לדרוש שעתון ישראלי לא יעתיקו, אם עתון זה יסדר את מכירת הסיפור לעתון החר, ידע כמובן מראש את תוכן הסיפור מראש ומועד פרסומו, ויכל לתרגמו לע"ב רית לפני כל יתר העתונות הישראלית.

ערות

מיכשול בדרך לאושר

נהריה היא עיר הזוגות הצעירים. מקום הנופש המפורסם ביותר של ישראל לאי-ביום בירת הדבש. באחריה הרומנטית של חוף הים וההוב בעיר הצפונית, נרקמה הידידות העמוקה בין צפורה ברונשטיין (18), לבין אלברט דהן (19), חייל בחיל-הים. אלא שספק רב אם יוכלו השניים לבלות אי-פעם את ירח הדבש שלהם בעיר בה נפגשו.

בחבל מהמרפסת. זו היתה אהבה ממבט ראשון. הם החלו לצאת יחד, התגב-רו גם על המרחק הגאוגרפי שהפריד בין מקום מגוריה של צפורה, בחיפה, לבין ביתו של אלברט, בגבעת-טרומפלדור שעל גבול נהריה.

אולם מכשול אחר העיב על אשרם ה"משותף ואיים להרסו. אלברט הוא בן ה"עדה המרוקאית. הוריה של צפורה סרבו בכל תוקף לקבלו בצל קורתם. מכלי מלכתחילה חששה ציפורה לספר להוריה על ידידה, אך מאותו יום בו נדלתה להם זהותו, הפכו חייה לגיהנום. מדי יום ביומו היתה זוכה למנת גידופים וצעקות ומשונכחו הוריה כי הדבר אינו עוור בהרבה, נעלו אותה בבית מדי עזבם את הוירה.

אבל גם דלת נעולה לא יכלה להפריד את ציפורה מאלברט. היא קשרה חבל לעמוד המרפסת שבקומה השנייה, היתה מחליקה בו למטה כשהיא פוצעת את כפות ידיה.

התמונות הושמדו. ההורים, חדורי השניאה העזתית, עמדו בסרבנותם. הם דרפו אחרי הבת עד לביתו של ידידה, הקי סוף במקום שערוויה. ממילא אין לך כסף להתחזק, צעק האב הנרגז כלפי אל-ברט, כשהוא מכה את בתו לעיניו, וממני לא תקבל גרוש!

כשהגיע מועד גיוסה של ציפורה, קיוותה כי זה יהיה צעד לקראת הפתרון, ושהוריה יתרגלו לראות בה אדם עצמאי המסוגל לבחור את דרכו בעצמו. התקוה נבתדה. כשחורה לחופשה ננחה לדעת כי הוריה ניצלו את העזרה, קרעו לגזרים את תמונתה המשותפת עם אלברט ואת כל מכתביו. השבוע היתה ציפורה קרובה ליאוש. היא עמדה במצב בו עומדים זוגות לא מעטים: לבחור בחבר או בהורים. היא החליטה לבחור בחבר. "נכון", אמרה, "שההורים דואגים תמיד שיהיה טוב לילדיהם, אולם לפעמים תורגת דאגתם מעבר לגבול הרצוי. עליהם לדעת כי כשם שיש הרבה בחורים אשכנזים טובים, כן יש גם כאלה מבין עדות המזרח".

אשכנזיה ברונשטיין, י"ש הרבה בחורים טובים —

מארוקאי דהן — ולא רק אשכנזים

הכרותיהם הרגילות, כי צפויה סכנת מלחמה בכל רגע וכי האויב זומם לכלותנו מחר, או בהזדמנות הקרובה ביותר.

עתונות

סקום דרך חו"ל

לא כל יום אפשר לראות עתונאי י"ש ראלי משכען מישתן למסור את הסקופ שביו — דוקא לעתון זה. זה בדיוק מה שקורה מזה כמה ימים בחולון, שם שידל נציג אחד הצהרונים את אמו של יוסלה שוחמכר, שתמכור את סיפור בנה לעתון בחוץ לארץ.

מאתורי נסיון זה הסתתר אחד הסיפורים המוזרים של העתונות העברית. תחילתו ב"מחול-השדים שהתפתח סביב יוסלה, בליל שובו ארצה. שליחי שני הצהרונים התחרו ביניהם על השגת סיפורו האישי של הילד (העולם הזה 1296). מעריב התחיל בהצעה

בומדיאן

אלוף-המישנה המורד (ימין), שופר ברנע האחרון מתפקידו כרמטכ"ל, הוא המתנגד החריף ביותר של בן-גוריון. מאטר אנשיו של בומדיאן על-ידי אלופי-הפיקוד בתוך אלג'יריה, גרם למאורעות שהביאו את הפל"ן לסף מלחמת-אזמים.

י שבנו, מאוחר בלידה, בבית-קפה קטן בפאריס — שניים מראשי מחתרת הפל"ן בצרפת ואנכי.

היה זה בימי השיא של המאבק. בחוץ נשמעו, מדי פעם, קולות-הצופר המקוטעים של מכוניות-מיסטרדה דוהרות. קולות אלה, מעורבים בצחוקם של עובדים-זשבים, שימשו מוסיקת-רקע לשיחה.

כבר ביררנו את הנושא העיקרי של הפגישה — צורכי המאבק, אפשרות הוועד הישראלי למען אלג'יריה החופשית, ומישאלותיו — והשיחה החלה מתגלגלת לה, כמעט מעצמה, אל העתיד. מה יקרה כאשר תשיג מלחמת-השיחרור את נצחונה? איזה כוחות ישלטו באלג'יריה? מה תהיה מגמתם?

יום הנצחון נראה אז רחוק מאד — אם כי שלושתנו האמנו, בלב שלם, כי בוא יבוא. שני בני-שיחי, שיכלו בכל רגע להיאסר ולהימסר למרתפי-העינויים, דיברו בצורה עניינית ומפוכחת.

"איש אינו יכול לדעת מראש בבטחון גמור מי יעמוד בראש השלטון אחרי הנצחון", השיב אחד מהם. "אל תשכח — הממשלה הזמנית נמצאת מתוחך לאלג'יריה. היא מייצגת את

גאת

אורי אבנרי

המהפכה, אך אין לה קשר יומיומי ישיר עם הלוחמים. הצבא הלוחם בתוך אלג'יריה, המקריב את כל הקרבנות — הוא יקבע בבוא היום את דמות המדינה". נזכרתי השבוע במלים אלה, בקראי על ששת אלופי הפיקוד של צבא-השיחרור, שנתכנסו כדי לקבוע את הרכב המוסדות הממלכתיים והמפלגתיים שישלטו באלג'יריה.

ששה בני-בדיושם

ה דיווח היומיומי על הנעשה כיום באלג'יריה לוקה בבורות נוראה. בורות זו אינה של רוב עתוני העולם וסוכנויות-הידיעות הגדולות.

כל אלה נטפלים לשמות הגדולים — מוחמד בן-בלה, בני-יוסף בן-גוריון, פרחאת עבאס, וכו' — מבלי להבין כי השמות הידועים אינם, דחקא, השמות החשובים. ואולי דחקא לאנשים החשובים-באמת אין כלל שמות.

צריכים להכיר את רוח הפל"ן, את מבנהו, את פעולתו בימי המאבק, כדי לתפוס את הנעשה בתוך-תוכו בשעה זו. בלי ידיעה זו, בלי ידיעת האנשים, בלי ידיעת רוח התנועה, מסתלפת התמונה הכהרת, עד ללא הכר.

עובדה מס' 1: הממשלה הזמנית בתוניס לא היתה מעולם בעלת מרות של ממש (כמו, לדוגמה, הנהלת הסוכנות היהודית לגבי ארגון ההגנה). היא היתה הנציגה הפוליטית בלבד. הוטל עליה לנהל את המשאיות-המתן, לקשור את הקשרים הבינלאומיים, לכרות את ההסכמים. איש לא כפר בסמכותה זו.

אולם הממשלה היתה, ונשארה, "ארגון חצינו" של המהפכה. הקשרים עמה היו מסובכים ומסוכנים. על המפקדים המקומיים בכל וילאיה (מחוז פיקוד) היה להחליט את ההחלטות המיידיות, שקבעו את גורל המאבק. בכל מחוז נוצרה והתגבשה צורת פיקודית בעלת רוח מסוימת, שהושפעה מתנאי המקום.

לא פעם היה על קציני הפיקודים ליישב חילוקי-דעות בינם לבין עצמם. מפקדי החילאיה מס' 3 (אזור קאביליה) התלוננו לא פעם כי חילאיה מס' 1 (אורס) הפקידה לעצמה חלק גדול מדי ממשלוחי הנשק שקברו במחוז זה, בורכס מתוניס אל יחידות צבא-השיחרור. בעניינים כאלה, המתעוררים בכל מאבק, לא יכלה הממשלה בתוניס לעזור בהרבה, אף שרבים מחבריה באו בעצמם מן הפיקודים השונים.

הפרלמנט של הפל"ן היה תלוש עוד יותר. מובן מאליו שלא יכול היה להיבחר בבחירות של ממש. גרעין הפרלמנט כהר בעצמו בחבריו, מעת לעת. כל עוד היתה המדינה בידי המשעבד הזר, היה הפרלמנט חשוב כגורם סמלי (כמו הקונגרס הציוני לפני קום המדינה). אך קשה לדרוש ממפקדי הכוחות הלוחמים, החשים בפעימת לבם של המהפכה, שיראו כיום בפרלמנט זה מוסד מייצג באמת את העם האלג'ירי הלוחם.

אלופי הפיקוד אינם, על כן, דמויות צדדיות שנקראו — בלית ברירה — לתחך בין הכוחות העיקריים. להיפך: האלופים הם הכוחות העיקריים, אשר הפוליטיקאים היריבים מתחרים על תמיכתם.

כל המאבק הנוכחי מקורו, למעשה, בהתרחות זו.

רויאל שטרן ואדג'יריה

א ין כמעט תנועת-שיחרור או תנועה המפכנית שלא עברה שלב של מלחמת-אזמים למחרת נצחונה. לוחמי השיחרור האיריים הרגו איש את רעהו. לנין קטל את ימאי קרוגשטאט, חלוציה של המהפכה, וסטאלין רצח את כל צמרתה. במירחץ-הדמים של ה-30 ביוני, 1934, סבתו הנאצים זה את זה.

המכניזם של מאבק סטנדרטי זה הוא, לרוב, כוללה: ביום הנצחון מוצאים מנהיגים מסויימים את עצמם מחוץ לעמדות-השלטון, שנתפסו על-ידי חבריהם. אותם הרואים את